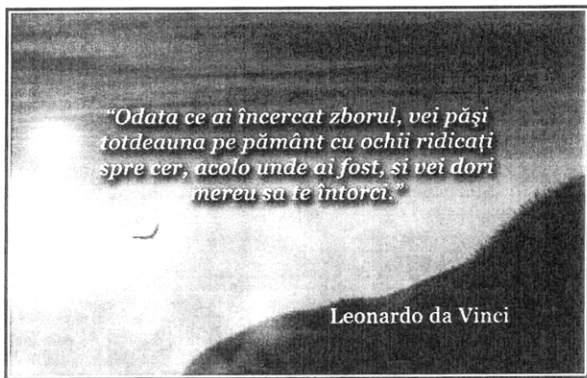

Istoria Parașutismului în România

INCEPUTURILE

În România, primul salt cu parașuta dintr-un avion a fost la 19 septembrie 1925, când aviația militară română a fost înzestrată cu parașute Heinecke. Cel care a sărit a fost însuși constructorul german de parașute Heinecke, care a executat 2 salturi dintr-un avion Potez XV, pilotat de locotenentul aviator Paul Dumitrescu.

La 19.10.1925 la mitingul de aviație de la Tecuci, locotenentul aviator Jean Nicolescu a devenit primul aviator român care a sărit cu parașuta din avion. În același an mecanicul de marină Eugen Sziklay, din Sannicolau Mare, la mitingul de aviație de la Băneasa, a sărit de la 1000 de metri, dintr-un avion al companiei Franco-Române, cu o parașută de construcție proprie.

În 1928, la Berlin Smaranda Brăescu a devenit prima femeie din România care a sărit cu parașuta. Ea a stabilit la 28.10.1931, recordul național de înălțime printr-un salt de la 6000 m, pentru ca la 19 mai 1932, la Sacramento, California, să doboare – cu un salt de la 7 233 m, recordul mondial de înălțime al vremii.

În 1936 Traian Dumitrescu Popa a făcut primul sau salt cu parașuta la Ploiești, iar în 1937 a fost angajat recepționar la fabrica de parașute Irvin. Tot în 1936, la Băneasa, Ionel Fernic (poet, compozitor și interpret de renume) a făcut primul salt cu parașuta, rămânând în amintirea contemporanilor ca un artist al manșei și saltului cu parașuta.

Aeronauții au utilizat parașuta pentru a se salva din baloanele avariate, în timpul misiunilor de luptă (observare, cercetare).

În România, la 2 iulie 1917 locotenentul aviator Gheorghe Demostene Rally, aflat ca observator în nacela unui balon captiv, în timpul luptelor de pe aliniamentul Mărăști-Mărășești-Nămoloasa, fiind atacat de o formație de avioane inamice, a reușit să se salveze, împreună cu documentele de la bord, sărind cu parașuta de la 1200 m.

În același an, în timpul unei furtuni, Rally a fost aruncat din nacelă, salvându-se încă o dată cu parașuta. Au mai sărit cu parașuta din nacela balonului pentru a se salva locotenenții Dan Bădărău, Mihai Mihalcea și Aurel Secăreanu, putând fi considerați astfel primii parașutiști din România.

În România prima școală de parașutiști a fost creată în 1937, în scopul pregătirii piloților. În acel an firma americană Irvin Air-Chute & Co din Buffalo, SUA, a câștigat licitația pentru fabricarea parașutelor ce urmau să intre în dotarea aeronauticii. Fabrica de parașute a fost amplasată pe șoseaua Măgurele (în 1948 avea să fie naționalizată sub denumirea fabrica de parașute „Aurel Vlaicu „. Firma Irvin a montat la Flotila 1 Aerostație și un turn de parașutare de 80m pentru pregătirea practică a piloților, dat în folosință la 6. 12.1937. Instructor a fost americanul Robert Kokril, în prima serie de cursanți numărându-se și sublocotenentul mecanic de aviație Ștefan Șoverth, rămas în continuare instructor în școală.

La 10 iunie 1941, pe lângă centrul de instrucție al aeronauticii (dislocate aerodromul Popești- Leordeni) s-a înființat școala de parașutiști constituită în companie de parașutiști în conformitate cu ordinul d. m. nr 93/16 iunie 1941, cu un efectiv de 130 elevi (16 ofițeri, 14 subofițeri, 100 grade inferioare) comandată inițial de locotenentul mecanic de aviație Ștefan Șoverth. Brevetarea impunea executarea a 3 salturi, dar se încheia după ce parcurgea întreaga perioadă de pregătire specifică.

La 20.10.1941 Statul Major al Aerului a ordonat transferul companiei de parașutiști, de la centrul de instructieal aeronauticii, la Flotila 1 Aerostație de la Pantelimon. Locotenentul Gheorghe Iordachescu a fost numit comandantul companiei.